

AKATALPA

Ekim 2026 - Sayı 322

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Halim YAZICI

SON KEZ “Z”

Gülbahar’ın hikâyesidir alınca çakılan akşamın
durduk yere bakmadım ben bu pencereye

Çün’kü anneannem aralamıştı kalbini annesinin kalbinden
beni
ince bir demir zihnimde yuvarlanıyor gibi baktım son kez
ona

Son kez “z” harfinin çıkardığı sestten rahatsız olan ruhum
penceremin zihni yıkık yabancı bir mahlûka bakar gibi
bakıyordu
son dizesine ölümün

Olup biten buydu
buyurduğu gibi sayın Zerdüş’un.

Gizem Ece GÖNÜL

KENTLERDE ÜÇ HARF

bir yabancı kentte sesinle
el ele dolaşmanın hazzı
koydum o çiçeğin adını
o gün bugündür suya doydum
inan ki
toprağını kendisi havalandırır oldu
yaprakları renkten renge
kökleri yerden göğe

ceketli ve şapkalı adamların
ağızlarında süs olmasaydı eğer
mutlaka yakana
sonra kulağına uğramak gibi
avare
kitabında yatıya kalmak gibi
uslu
yeminler ediyordu
görmediği esmer bakışlarının
hayali kadar sarışın olduğuna

o vakitler ansızın balkonda beliren
kuş misali uçtu kondu, uçtu
çiçek rüzgâra, sesin sulara
ellerim aşına
kentlere karıştı.

Ramis DARA

CİNASLI İKİLİKLER

Niye anlatayım ki insanlara halimi
Dünyalara değişmem, ağaç kuş ahalimi...

Ruhumun uzantısı sanıyorum bu dağ
Elim kolum kanadım sanki dalı budağı...

Zamanla bağlanırsız su içtiğimiz tasa
Çizilince kenarı içimizde bir tasa...

Tek çakımlık bir seans, neye adarsan ada
Hepimizi bekleyen yer altında bir ada...

Dımdızlağım özgürüm, tek yükümdür gömlek don
Saklıdır çiçeklerim, tipi yağsa vurmaz don...

Bir söz söyledin bana, saf katışıksız arı
Derleyemezdi onu, bin çiçekten bin arı...

Bir zaman senle beni, iki sanırdık ki bir
Sızmasın içimize karakamudan kibir...

Dinleyenim yok deme evrence dinleniriz
Can bedenden uçunca sonsuzca dinleniriz...

Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Serap Aslı Araklı, Cansu Aydın, Atnan Başkesen, Âba Müslim Çelik, Furkan Çirkin, Fazlı Çoban, Filiz Kalkışım Çolak, Ramis Dara, Ejder Demir, Hasan Efe, Barış Erdoğan, İbrahim Halil Ergin, Fuad, Mehmet Girgin, Gizem Ece Gönül, Kemal Gültekin, Hümeysra Gün, Mustafa Günay, Aren Haşar, Naira Haşar, Nihan Işiker, Arzu Kaya, Ertuğrul Kaya, İlhan Kemal, Nevzat Konşer, Cihan Oğuz, Mustafa Oğuz, Seçil Oğuz, Emin Orhan, Fatih Ögüt, Musa Öz, Seher Özkök, Ozan Öztepe, Kazım Şahin, Ramazan Teknikel, Gültekin Tezcan, Hakan Tuna, Hakkı Tunçkol, Mehmet Akif Tutumlu, Mehmet Uysal, Volkan Yalçın, Halim Yazıcı, Barış C. Yıldırım, İrfan Yıldız, Rıdvan Yıldız.

RÜZGÂRIN ESTİĞİ YERDEN Aforizmalar- IX

Mehmet Akif TUTUMLU

1. Muhababımızın varlığını konuşma edimi üzerinden onaylıyoruz. Bu da birlikteliği *gevezelik* derekesine düşürüyor. Konuşmanın, *boş konuşma* dâhil, kendince bir hazzının olduğunu bilmiyor değilim elbet; ama sessizlik duraklarının da kendince bir hazzı ve zarafeti var. Dahası, konuşmasak da *varız*. Ey bilinç, bir gün gel bana!

2. Ortaöğretim müfredatına ahlak dersi koymaya gerek yok kanımca: Çocuk hayata atılınca, kendisine o kadar ahlak dersi verme heveslisi ahlaksız insanla karşılaşacaktır ki, karnı *kuru ahlak* bilgisiyle şişecektir. Önemli olan kişiye *ahlaki davranış bilincinin* (*değer bilincinin*) nasıl kazandırılacağı konusu üzerinde fikirler geliştirmektir.

3. Kurnazlık ve beceriklilik kişiye avantaj sağlar, *ilerleme* değil!

4. *İlkellik biçimleri*: Bir sorunu beyni çalıştırarak değil, insandışı sesle ve yumrukla çözmeye çalışmak; karşıt fikri güçlü argümanla çürütmek yerine bu işi küfür ve hakaretle başarabileceğini sanmak!

5. Bir keresinde "*sessizlik konuşmadan çok daha derindir*" diye yazmıştı Virginia Woolf. Sessizliğin gücünü vurgulamak açısından *doğru*, ancak tek bir sessizlik biçimi varsayımına dayandığı için *eksik* bir cümle.

6. "*Sana yapılmasını istemediğin şeyi sen başkalarına yap*" şeklinde bir cümle kurmaya gerek yok: Yapman için muhtaç olduğun kudret, bencil-benmerkezci doğanda zaten mevcut ey *güzel* insan!

7. "*Hiçbir zaman istediğim yerde olduğum hissine ulaşamadım*" diyorsun, ben de öyle sevgili Marguerite: Akdeniz'de olduğum zamanları hariç tutarsam.

8. "*Bilge, huzuru suda bulur*" diyor Konfüçyüs. Size ne desem ki ey *dalgın* bozkır şehirleri!

9. Benim için kullanılacak "*Son yirmibeş yıldır denize kıyısı olmayan bir bozkır şehrinde yaşadım*" sözü, felsefi olarak bir şey ifade etmez; ancak bir muhtar cümlesi olarak anlam üretebilir.

10. Senin *değer körü* olman, değerlerin varlığına halel getirmez; ancak bu durum, seni en üstün real varlık alanı olan tinsel değer alanının *altında* olan varlık alanlarından birine yerleştirir.

11. Utanma duygusundan yoksun birine ahlak dersi vermeye çalışan kişilere hep hüznle bakışımdır.

12. "*İnsanı parasızlık değil anlamsızlık bitirir*" diyor, kişisel gelişim alanında kitaplar yayımlayan biri, aforizmalar kitabında. Ne yalan söyleyeyim: Şimdiye kadar parasızlığın bitirdiği çok insan gördüm de, anlamsızlığın bitirdiği birine *henüz* rastlamadım. Anlamı küçümsüyorum mu, haşa! İnsan beyninin işlevlerinden biri de egoya hizmet eden anlamlar üretmektir daima; bu nedenle insan nefessiz kalabilir; ancak anlamsız kalamaz. O kadar ki bir şeyi *anlamsız* olarak nitelerken bile bir anlam üretmiş olmuyor muyuz?

Cihan OĞUZ

EŞREF DEDEMİN FİYAKALI ANTENİ

Rüyaları net görmek için kocaman bir anten aldı dedem
Çatıya çıkıp sağa sola oynatması bana düştü
70'lerin sonu, siyah-beyazdı her şey
Riyâ icat olmamıştı, yalan söylemiyordu insanlar kolay kolay
Belediye meclisine giremezdi götü başı oynayan fırıldaklar

Dedem acul adam, kıymetliydi vakti
İki duble rakı onu bekliyordu Orhan'ın Meyhane'de
Sağ yumruğu hep masanın üzerinde hazır
Menderes'le el sıkıştığı fotoğraf çekmecede kan ağlıyordu
Ezbere bildirdi 23 Nisan şiirlerini
Helâl parayı anasona gömerdi içinden dua ederek
Bir damla günah bulsalar bodoslama cehennemlik olacaktı
Geçmişini s*keyim'den başka küfür öğrenmeye ömrü yetmedi

Çatıdaki antenle yıldızımız barışmadı hiç
Rüzgârla bir olup sallıyordu ufak gövdeyi
Dedem de net seyredeemedi ajans haberlerini
Ömrümüz sis içinden geçen bir tren
Kimin hangi vagonda yıkıldığı belirsiz
Ankara'da ne işler döndüğü hayal meyal

Ama yaşıyorduk işte, dedem Balkan adamıydı, canı sert
Mektup zarfına Tırakya yazdı diye babam gülünce incinmişti
Matrak adam ne de olsa, iki dakikada geçerdi öfkesi
Hem eli bol, bayram harçlıkları falan

Yaşasaydı 109'unu kutlayacaktık bu yıl
Benim şu şiiri duyunca çok içlenecekti

Gültekin TEZCAN

KÜL

ben bu yokuşu nasıl hâlâ böyle
nasıl hâlâ sırtımdaki değirmenle

sakallarına o çocuğu gizlemekten yorgun
yokluğuna dikişler atmayı beceremeyen şehirlerde

kaçış rampasıydın oysa bayır aşağı hüznlerimin
şimdi gözlerim hep aynı dipsiz şarapollerde

doğduğumda akıntıya bırakmışlar yüzümü
yüzünü aramam bundan yatağına küskün nehirlerde

kalbim gürültüyle kapandı, duyan olmadı sesini

ya ben bu dumanı nasıl hâlâ böyle
içimde küllerinle

Seher ÖZKÖK

DİSTANS, DANS VE YAĞMUR

Ne kadar hüznün geçtim acep dünyadan
Sokakla aramda mesafesiz bir zaman

Görmüş müdür duyduğum, duyduğum
eski bir rüzgâr
Çamaşırları kurutuyor hem zorluyor

İslenmiş bir çocuk gibi şehir
Gözümde titriyor
Üşüyor çıkmazlar,
taş üşüyor...

Hırçın bir sevgili işte yağmur
Ağaçları köküne dek zorluyor
Her ağaç köküne âşık halbuki
Rüzgâr bunu bilmiyor
Rüzgâr
dinmek
bilmiyor
Dallarda haykırıyor zaman
Ama gök eksilmiyor.

Yağmur bir eşkıya

Rüzgârı atı....
Bir kuş âna konuyor

VE

Aşk dillleniyor
Bahsinde bir kuş ölüyor... Söz kirleniyor... Bir kuş yağmura
gömülüyor!

İbrahim Halil ERGİN

EYLÜL

Ben eylüle inanırım
çünkü eylül yazın örtüsüdür soğuk
öpüşlerle uğurlar sararmış otları
çağırır kahverengi bir düşü yeryüzüne.

Ben eylüle inanırım
yağmura ve aşka inandığım gibi
toprağı emziren yağmura imrenirim
aşksız ve ıslak yürürken.

Ben eylülü kokusundan tanırım
dudağımı öper serin nefesiyle
yazdan ve yorgunluktan çatlamış
ellerimi ona uzatırım tutuşsun diye güzle.

1-3 Eylül 2026, Batman

Ozan ÖZTEPE

BUDUR HAL-İ PÜRMELALİMİZ

O. Kutlar'a...

Kazancı yokuşuna geldin mi?
geldin. köşeyi sağdan dön
doğu çınarlarını gördün mü?
gördün. geri dön

Bir an vardır hayatında
yönünü yöreni yitirdiğin
önün kuzeydir alabildiğine
beride kalan
lodos artığı bir iz
nereye meyillensen
gördüğün göğ
doğduğun güne kerteriz

Onbir ocak dokuzyüzdoksanbeş:
...kışın
başladığı
yerdeyiz...

Âba Müslim ÇELİK

(Y)AZIĞI BOL ŞEHİR'DE

Seziyor Tanrıyı,
karBeyazla duman
rengin arası, içe
işleyen
şarkı

Gölgeler örselenince
tozu alınmış eski(l)
bir yaşam erir! Boş
yere yorma! Güneş'i
Ay'ı

Kuru O, yaprak gibi
yüreğim elimde! İsyankâr
yeşeriyor şeftali çiçeği
zor zar
ve

Suları, ateşi anlamlı
Kılan ve Nilüfer'i
Başka bir kutluk mu?
Yok ki çağırın beni
bana

Çok şeyin başlangıcı
dağ mı? Ova
öpersem tomurcuk
değer yarama...

Barış ERDOĞAN

Balkona geçiş sahnesi:

Balkon sözcüğünün kime neyi çağrıştırdığını bilemem. Edip Cansever’de birbirlerine eklenen balkonlardan bir dağ başına geçilir de Turgut Uyar’da ekşiyen turşu tadılır, Attılâ İlhan’da rakı sofrasına oturulur, Nâzım’da “*balkonu ve bu balkonda ağzı bir karış açık, sağ eli kalçasında, sol eli havada, öylece donakalmış Mussolini.*” belası anımsanır. Balkon bende bir hikâyeye döktüğüm, sır kalmasını istemediğim öykümü anımsatır. Hikâyemde Maupassant etkisi arayanlar/ bulanlar olsa da Agatha Christie’ye –hiç okumasam da- gizem açısından yakın durumum. Hikâyem şu: Oturduğunuz sokağa girdim sizi görürüm umuduyla. Yaşlı bir adam, kaç zamandır gelmiyordun, nerde kaldın, demesin mi? Oysa o sokağa hiç girmemiştin. Seslendim: Şu cumbalı evde bir kız vardı, nereye gitti? Cevabı beni yıktı: “Oğlum dün kızı atının terkisine atıp kaçtı.” Ben de yaşlı adamın kulağına fısıldadım: Dar boğazda karşıma çıkan oğlunuzun katili benim.

Balkonda “balkon” üstüne nutuk çekme:

Tamı tamına bin iki yüz yıl önce saç sakalı ağarmış Göktürk yurttaşı bir er kişi çadırını göstererek, “Yurdumun kapısı dostlara her zaman açıktır.” dediği zaman çadırının bir gün Farsça ‘hane’ adıyla anılacağını aklının ucundan geçirmemişti; hele ki ‘dam’la, ‘beyt’le adlandırılacağı. Çadırı iki kat yapıp bir de balkonunu görelim deselerdi... Henüz balkona geçiş yapılmısa da taraça da mı yoktu o çadırın önünde? Bir balkon sıcaklığı bulup demlenmiş çayımızı yudumlayamaz mıydık? Mor salkımlarla süslü verandalarda akşamın son güneşini içmek yirminci yüzyıla mı kısmet olacaktı? Aslında tarihin zehir dili, daha beteri olan ‘dâr’ diye, ‘mesken’ diye de fısıldamıştı ama kulakları tarihin ileri evrelerine açık değildi. Biz dün es geçip bugünün balkonuna tüneyelim. Az sonra H. Edip Adivar’ın İzmir’in işgal edilmesini protesto etmek için Fatih belediye binasının balkonunda ateşli konuşması başlayacak, yerimizi alalım.

Balkon üstüne türlü türlü adlar:

Şahın tahtı yerine “şahnişin” derdi divan şairleri. (*) Biz çadırdan çıkıp iki katlı, balkon evlere henüz çıkamamıştık. Peyami Safa yüzünden dilimize doladığımız “cumba”yı da çabuk unutmuştuk. Latinlerin “balkone”si daha yakinken Fransızların “balkon”unda vakit geçirip şiirleştik. İyi ki Cahit Sıtkı Fransa gördü de Baudelaire’den “Balkon”u ithal etti. Biraz daha yol alsın Almanların “balko”suyla (mertek, çıkıntı) dönerdi. Cumba’nın suçu neydi, ya şahnişin’in? Tutunmak kolay değil dil dünyasında. Araştırmacılar cumba’nın kulağından tutup Arap çöllerinde yana yana, Farisi topraklarında ölümü göze alarak “cumba” diye ünler ama ses veren çıkmaz. Bari bir yol İngiltere yapıp Shakespeare şiirlerine kalemimizi banıp “balkon” arayalım. Aman Manet’nin “Balkon”u çok dar, başka balkonlar arayalım. Bulamazsak Walter Benjamin flanörler için bulduğu balkonlarda bizi de ağırlar. Belki de Fransa’ya kadar uzanmayıp Galata taraflarında İlhan Berk’in tanıttığı evleri oda oda gezip balkonunda şiir içer, “*Balkon./ Alkolik çocuğu/ evin.*” dizelerine değilse de “*Balkonlar./ gözü evlerin.*” yargısına destek çıkarız. Yaz mevsimiyse eğer, Mehmet Rauf’un Eylül’ünde dinlenir, A. Şinasi Hisar’ın çocukluğunun geçtiği köşkün balkonunda püfür püfür esen yeli karşılarız. Yok, çocukluğa döneceksek tutuna tutuna büyüdüğümüz balkonlara “cesur körfez”i yakıştıran Sezai Karakoç’un

GÖZ DENİZİ KUMU DESENİ

On altı kuş saydım balkonda
Saçımı senin ellerinle topladım
On yılda öğrendim
Aldığım yere koymayı
Bir tarağı
On yılda pencerede
Tülün arkasında
Koyu yeşil mavi saksı
Sanki uçup kalktıkça güvercinler
Bir şekil oluştu boşlukta
Ruhuma sen de varsın diyen
Sessiz bir heykel evim
Gözkapağı dalgalarının
Şekil verdiği
Bir göz denizi kumunda

Balkon’unda, “*Çocuk düşerse ölür çünkü balkon/ Ölümün cesur körfezidir evlerde*” dizelerini sayıklarız. Bu dizelerin ardında uçurumlar vardır, uçurumlardan söz etmeyeceğim. Montparnasse’da Versailles otelinde konaklayan Tanpınar’a selam verip sözü yine Karakoç’a bırakacağım: “*Bana sormayın böyle nereye/ Koşa koşa gidiyorum/ Alnından öpmeğe gidiyorum/ Evleri balkonsuz yapan mimarların*”. İyi ki Shakespeare’in Romeo’suyla Jüliet’i sekiz yüz yıl eskilere dalıp sakalı ağarmış er kişiye çadıra balkon isteriz, demediler. Er kişinin çekik gözlü kızı çadırdan taşraya (o dönemde dışarı yerine taşra kullanılırdı) işi olmadıkça çıkmazdı. Çekik gözlü kız şiiri severdi. Çekik gözlü kız Çin diyarından olsaydı kendisiyle evlenmek isteyenleri evinin önüne davet ederdi. Sonra kırmızı bir top atar, topu tutanla evlenirmiş. Gün doğusuna açık pencereden bin yıl geçmişe giderek yirminci yüzyılın tıfılı Baudelaire’i susturup sanki Balkon şiiri bana aitmiş gibi tıfıl-ı nazenime duru bir dille okudum: “*Hatıralar annesi, sevgililer sultanı/ Ey beni şadeden yâr, ey tapındığım kadın./ Ocak başında seviştiklerimiz o zamanı./ O canım akşamları elbette hatırlarsın./ Hatıralar annesi, sevgililer sultanı.*”

(*) *Binanın kat divan sathından dışarıya doğru çıkan çıkımların küçüğü hakkında kullanılır bir tâbirdir. Büyüğüne şahnişin, etrafı açık olanlarına da balkon denilir.* (Osmanlı Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü- M. Zeki Pakalın)

Balkondan içeri geçme zamanı:

Evler şairi Necatigil’den izinsiz bir “dariye”den (evler için yazılan kasideler) beyitler okuyan oldu, uyardım: Bari, hocanın Evler’inden, “*Evlerin çoğu eskidi gitti, tamir edilemedi./ Evlerin çoğu gereği gibi tasvir edilemedi./ Kimi hayata doymuş göründü./ Bazıları zamana uydular./ Evlerin içi oda oda üzüntü./ Evlerin dışı pencere, duvar.*” dizelerini okusaydın. Bizi güneş görmez odalara tıkayan çağın çirkin zihniyeti, cumbadan da yoksun bıraktı. Evler mahkumların umutsuzluk hücresi diye adlandırdıkları ‘dam’ olmak üzere. Nerde Orhan Veli’nin çıra kokan ahşap evi? Yıkıldı yıkılacak. Hüseyin Rahmi’nin Heybeliada’daki köşküne bari sahip çıkalım. Yoksa duvarlarını nem yıkacak.

UTANIYORUM SENİ GÜNDÜZLERİ DÜŞÜNMEYE

Aşk donundaki bu yaşlı büyüğü, ben kuşandım belime

Yüreğimi severdim, annem de severdi, gökyüzüne dikerdi
düşmesini

Ne zaman gelsen, sıcacığın kahve sobası gibi
Ellerini tutsam, tombul ve yeğeni, gözlerin kanat alıştırır

Bir gölgenin, bir patikayla yatağa girmesine benzerdik

Utaniyorum seni gündüzleri düşünmeye, yaşasın uzun
geceler

Ne anlatsan yarısı yalandı, çoğu lafın gümrüksüz

Gökyüzüne çevirsen yüzünü, toprağın buğusunu
sezinlerdim
Gül bahçesinden herkes gitse senin gülüşün kalırdı

Aşk ne taş, ne tahta ama harika bir unutkanlıktan tasarlama

Hep yalnızdım hep, ama işaretim her zaman yanımda

Nerenden tutayım, derelerin kumusun, zeytin bahçesinin
yaprağı
Mahmur bir geçiş yapardık ikindiden akşama
Dağların vadilerin vardı senin yatakta, has bahçe formların

Okudukça şiirleri, aralanır yatağın örtüsü, tül olurdu

Bizimle işe giderdi sevdamız, tozlu otlı yollarda
Oysa şiir, bir merhem değil, yarayı derinleştiren bir
hançerdi

Öbek öbek çiçekler otlar dağdaki, gelir sende birleşirdi

Söylediğim benim, yalnızlıkta masum olduğum başka
ülkeler vardı

Yürüyüp gidişin küçük su birikintileri gibi saydamdı

ÇOĞUL YALNIZLIKLAR

Her yüz biraz uzak
Her ses biraz eksik
Her bakış biraz yabancı
Bilmiyor hiç kimse
Aynı odada kaç kişilik yalnızlık yaşandığını

Biri geçmişten gelir
Biri yarından
Biri hiç yaşanmamış bir çağdan
Her gece biraz daha bölünerek
Yalnızlıklara çoğalır...

İNCİR RÜYÂSİ

dedik ki: çocuklar incirin tadını unuttu!
o tuttu, öyle hiddetli "yok öyle şey!" dedi
sanki dilimizi kesecekti bir bıçak darbesiyle
sonra, bizim olmayan incir yüklü ağaçları gösterdi

göstermedi yolunu, insanlık evine nereden gidilir
el bahçesine izinsiz girmek olacak şey mi dedik
yanıtsız koydu bizi, evet dudakları kımıl kımıl etti
fakat ne dedi biz iştmedik, belki kendisi de

dedik ki: çocuklar yaşamın tadını unuttu!
o tuttu önce saçımızı çekti, sonra uçurumdan itti
bereket versin tutunduk oracıktaki bir defnenin dalına

düş kurmak için izin verdi de gün, düşmedik
o tuttu bir yaygara kopardı, bir kaba çılgılık
her haklı sözümüzü bastırdı kötü, evet evet kötü!
oysa ne istedikse sırf çocuklar gülebilsin içindi

bir kerecik de olsa sözümüz kayda geçsindi
küçücük isteklerimiz hoş görülsündü
karşımızda hemencecik yüz ekşitilmesini
geçtik eti, çocuklar incir de yiyebildi
denmesini, bu sizinkiler birer gündüz rüyâsı

yukarıda mavi gök, yerde kara atlas, bizi de
sevindirsinlerdi.

TAHAMMÜL

-sus ki dinlensin artık kalbim-

sözler de ağlar ve duymaz karşımızdaki
uzak bir kıyıdır insan ruhu kapandığında
kaç yüklem sakat kalır kaç özne ölür gider
kaç zaman kan kaybına uğrar yara aldığında!

geceden kalma bir karanlıktır oysa yüzümüz
neyi gizlesek bir yerimizde ışığı belirir
dil kendini ele verir sınırsız bir öfke ile
yaşlı bir ruhla mutluluğa gidilmez çünkü
duygular da hasar alır ucuz cümlelerle!

kimin tahammülünü verdilerse bana
-Tanrı sınav mı der buna ceza mı bilmem!-
bozulup yeniden tazelenen bir umut bendeki
ve hangi zavallının yedek parçası kalbim
ve hangi yalnızlığı gönülden hak ettim ben!

sana tahammülüm yok diyen bir kâbustan
pembe bir rüya çıkarmayı diledim her gün!

veaşkaramızdakıvrananbirtomurcuktu
birçocuktuağlayançoctanölmüşsözcüklerle

Ramazan TEKNİKEL

Şair ve yazarlarla ilgili anekdotları okumayı oldubitti severim, tabi yazmayı da. Anekdotun özünde elbette bir espri vardır, bu espri şair ve yazar anekdotları olunca benim için daha bir sevimli gelir. Elbette hepimizin tanık olduğu hatta bazen bizzat içinde olduğumuz edebiyat ortamlarında birtakım anekdotlar olmuştur. Konuşmalarımızda bazen bu anekdotları araya sıkıştırarak konuşmayı renklendirmek isteriz.

Günlük yaşamımızda anekdot tanımına uyan birçok konuşmalarla, olaylarla karşılaşırız. Özellikle nüktedan bir tanıdığımız varsa davranışı ve konuşmasının çoğu zaten bir tür anekdottur. Ancak benim değinmek istediğim anekdotlar edebiyat ortamında şair- yazarlar arasındaki anekdotlardır. Cahit Sıtkı Tarancı ve Ziya Osman Saba ile ilgili şu anekdot gibi:

“Cahit Sıtkı Tarancı, bir bayram akşamı eve geldiğinde suların kesik olduğunu görünce, eve birlikte geldikleri yakın dostu Ziya Osman Saba’ya dönüp:

“İyi ki sabah evden çıkarken kabı kacağı doldurmuşum” der.

Kap kakak dediği de cezve, demlik ve küçük bir sürahidir.”

Anekdot sözünün sözlüklerde şöyle açıklamalarına rastladım: “Gerçek bir olaya dayanan, ilginç, güldürücü, şaşırtıcı veya ders verici nitelikteki kısa ve öz öykü (hikâyecik) diye yer almakta. Anekdotlar genellikle bir konuyu açıklamak, somutlaştırmak veya sohbeti zenginleştirmek amacıyla anlatılır. Derinlemesine bir olay örgüsü yoktur; tek bir ana fikre veya vurucu noktaya odaklanır. Gerçek hayatta yaşanmış bir anıya veya tarihi bir olaya dayanır ve ilgi çekicidir: İçinde genellikle mizahi, düşündürücü ya da bilinmeyen ilginç bir ayrıntı barındırır. Bir romanda veya hikâyede asıl konuyu destekleyen, ana akıştan bağımsız gibi duran küçük olay parçaları veya öykücükler olarak yer alır.”

Anekdotlar elbette uzun uzadıya metinler değildir, tanık olduğumuz veya bizzat yaşadığımız olaya yüzeysel bakan kısacık metinlerdir. Ama ben şiir, öykü, roman, deneme gibi anekdot da edebiyatın bir dalıdır diye düşünürüm hep, anekdot için bir bakıma günlük fıkra bile diyebiliriz. Aslında çoğumuz tanık olduğumuz ya da bizzat içinde olduğumuz olaylar ile ilgili anekdotlar yazabiliriz ama tabi içine anekdotun o kendine özgü anlatım lezzetini de katarak.

Yıllardır Ankara’da yapılan edebiyat etkinliklerinde ilginç gördüğüm anekdotları kaleme alırım. Bu anekdotları bir ara sosyal medyada da paylaşmıştım, dergilerde yayımlamıştım. O anekdotlardan birkaçını yazayım:

Ahmet Muhip Dıranas’ı anma etkinliğinde mekânın ısınma düzeneği iyi olmayınca içeri biraz serindi. Etkinliğin özel konuğu Dıranas’ın eşi Münire Hanım, yaşlılıktan dolayı yürümekte güçlük çektiğinden, koluna giren iki kişinin yardımıyla gelebildi. Etkinlikte ünlü şairi ve şiirini anlatan konuşmalardan sonra sıra şiirlerinden örnekler okumaya gelip tam da Dıranas’ın neredeyse adıyla özdeşleşen Fahriye Abla şiiri okunacakken, Münire Hanım bastonuna dayanarak ayağa kalktı ve oldukça sinirli bir şekilde bastonunun ucunu yere vurarak haykırdı:

“Hayır, öyle biri yok! Fahriye de kim oluyor! Muhip sadece bana âşık! O şiir okunmayacak!”

Ve son sözünü söyleyip yerine oturdu:

“Eğer o şiir okunacak olursa salonu terk ederim!”

UZAĞA BAKMAK YA DA İSYAN

Miyop kişi çukura düşmez!
Uzağa bakmak uzağa bakmak mıdır sadece?
Belki düşe kalka ama hep hedefe doğru
Başı isyan, yolu isyan, sonu isyan
(İsyana inancım tam
Tanrıya inanmadığımdan)

Miyop kişi çukura düşmez!
Uzak kimin umrunda?
Carpe diem ya da anı yaşa
Sonra tekrar ve tekrar ve tekrar
Amaçsız isyan, her an isyan, hedef isyan
(İsyana inancım tam
Tanrı bana inanmadığından)

Ve o gün o salonda Münire Hanımın korkusundan Fahriye Abla şiiri okunmadı.

Söyleşi için İstanbul’dan gelen Ataol Behramoğlu’nun Mülkiyeliler’in toplantı salonunda yapılan etkinliğinde salon tamamen doluydu. Usta şair biraz gecikmeli geldi, bu gecikmenin kendisinden kaynaklanmadığını, uçağın kalkış saatinin ertelenmesinden dolayı olduğunu söyleyerek özür diledi. Etkinlik başlamadan, ön sıralarda oturan kendi kuşağından, kendinden birkaç yaş daha büyük, eski dostu yazar ve yayıncı Remzi İnanç’ı görünce, esprili bir dille:

“Sizin yaşınız benden büyük ama hiç göstermiyorsunuz!” dedi.

Remzi İnanç’ın yanıtı ise muhteşemdi:
“Bilirsin bizim kuşak gösterişi sevmez!”

Bir de bizzat olayın içinde olduğum bir anekdotu yazayım: Hüseyin Atabaş’la Konur’daki Ormancı Kafe’de duvarda asılı Cemal Süreya fotoğrafının hemen altındaki masada Cemal Süreya’nın şiiri ve gölge adam olarak yönettiği *Oluşum* dergisi üzerine söyleşiyorduk. Üç genç kız arkalarındaki bir masadan kalkıp tam dışarı çıkacakken, içlerinden biri durdu ve bize dönüp,

“Cemal Süreya’dan söz ediyorsunuz galiba?” diye sordu. İkimiz aynı anda “evet” dedik.

Gayet saygılı bir şekilde,
“Yanınıza oturup dinleyebilir miyim?” dedi.
“Elbette, buyurun oturun” dedik.

Onunla birlikte yanındaki diğer iki genç kız da oturdu.

Kaldığımız yerden Cemal Süreya’nın şiiri ve *Oluşum* dergisi ile ilgili konuşmamızı sürdürdük. O an genç kızın önce gözleri buğulanmaya sonra da ağlamaya başladı. Bu şekilde on beş yirmi dakikaya yakın bir zaman geçti. Genç kızın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Diğer kızlardan büyük olanının açıklamasına göre ne zaman nerede Cemal Süreya’dan ve şiirlerinden söz edildiğini duysa dakikalarca ağlamış. Biz anlattıkça genç kız ağladı, genç kız ağladıkça biz anlattık. Bir ara ağlayan kızın teyzesinin kızı olduğunu söyleyen kızın telefonu çaldı. Açtı ve konuştu:

“Biz şu anda bir kafedeyiz. Tam çıkmak üzereyken Zeynep yine Cemal Süreya adını duydu, yine ağlıyor, biz yine gecikebiliriz.”

PARÇACIKLAR

Nota

Doğanın
notasına
dokunmaktır
şiir

Ya da
doğanın
sana
dokunduğu
nota
*

Geçip giderken
Kaldım
*

Zıtlıkları öpüştürdüm
Kıtlıktan önce

*
Her şeyin zıddı vardı
Benim zıddım bendi

Şekil

Şekilden şekile giriyorum
Ve şeklen dik duruyorum

Taş Kabul

Taş rüyalar görüp taş olarak taş sabaha uyandım
Taşa ve bana günaydın

Kazım ŞAHİN

DÜNYA MESELİ

Uyandım kâğıt gibiydi dünya
Elimde boyalar; elmanın yeri, kuşların düşü
Evler, trenler, uzun yolda ayak izleri kadınların
Sessizce boyadım aklımın vardı yeri
Balkonda sonsuza bakan biri
Yorgun olan tanrıydı

Uyandım üstümde daralan gömlek
Tutkulu bir baykuş nicedir yalnız
İtiraz ettim kendime, su yürüdü, gölge sustu
İçimdeki dünyayı değiştirdim
Kasketini eskitmiş ve kederli

Uyandım dünya rüzgârlı
Yolumuzu gözleyen biri
Başında durduğum at biten yaz
Gökyüzünde kırılmış ay
Bak hep böyle yüz yüzeyiz

ARZUHAL

Pandora'nın salep tadında kırıştırdığı gözleriymiş kuyu
sacını delik deşik eden yıldızlar
bir kaza... uzanmak ister düş faciası hatırası kırık
kanatlarım mor gökyüzünün ötesine
ve hep Arafta bulurum kendimi, dizlerim paramparça...
elmas bir labirent kıvrılır içimde
karanlık saudade ağlarının sımsıkı, matematiksel yapılanışı
o simsiyah sarmaşık gülleri...
üzerlerine sinen belirsizlik buğusu, yağın gözyaşı çiyleri
ve tinin zehirli diken ezası....
antika bir çalar saatin uykudan uyandıran zili mi yoksa bir
sırdaşın serzenişi midir yankılanan

muhakeme uçurumlarımda:
devam et susmaya, kimse duymasın asla, kor çığ
yumaklarına dönüşüp de büyüsün içkinliğe
kalp yanardağlarında sakladığın duygular ve çekingenliğin
örtüsüyle perdele bakışlarını
bilirim vaktidir sol kanadımdan cesaretle kopardığım
kalemle beyaz hiçliğe arzuhal yazmaya
Raif Efendi'nin hançer saplı sinesinden gizlice akan
tılsımlı kanı kullanarak ki bana
hediye eder o mürekkep bir roman yazarından, yaşlı gönlümü
hâlâ aynı şiddette burkan hatıra...
yaya bir yolculuk girişimi için o soluk maviliğin hürleşerek
ışıldadığı mor ötesi zirvelere

Naira HAŞAR

CİCOZ

cicoz geldi
kahkahası kalabalığı
ve diz çökmeleriyle

tuttum titrek ellerini
ve yitti gözyaşlarını
hissedince küçük yuvarlak altını
sakladığını elinde

on parmağına yetmeyen yüzükleri
saçıldı etrafa
saçıldıkça kaybettim
kaybedince oyun bitti

cicoz gitti işte
acısı kalabalığı
ve göğe yükselişle

Üst satırdaki iki terimi bu yazımız için edebiyata konuk edelim!

Modifikasyon, bir şeyin yapısında ve özelliklerindeki görülen değişikliklerdir.

Kullanıldığı disiplin genetik; biyoloji yani yaşambilimdir. Buradaki anlamı çevre etkisiyle canlılarda görülen ve kalıtsal olmayan dış görünüşteki değişimlerdir.

Bu değişim / değişimler geçicidir.

Birçok şey kalıcı olmayan değişime neden olabilir.

Modifitse bir değişikliğe uğramış veya sonradan kişiselleştirilip geliştirilmiş durum ve nesnedir.

Burada öne çıkan fark dış görünüşteki değişimdir. Örneğin bir araba yine arabadır; dört tekeri ve kapıları vardır. Bazıları iki veya tek kapılı, elektrikli, benzinli, motorinli olarak değişebiliyor... Ya da binalardaki görünüm. Yapının bütünü duvar, pencere, tavan vb ile oluşur. Bu yapı zamanın ruhuna göre farklı biçimlerde ortaya çıkabilir.

Bu özellikler insanlarda da görülebilir. Söz gelimi yazın güneşten teni kahverengiye dönen birinin belli bir süre sonra kendi rengine dönmesi vb durumlar geçici değişimdir.

Mağara devrinden günümüze dek birçok yapıda hem modifikasyon hem de modifiye özellikleri görebilmekteyiz.

Şiirde de görebiliriz bu özellikleri, ama bu oluşum kalıtsal değildir.

Bu kalıtsal olmayan geçici özellikler içeriği de etkileyebilir.

Şiir üretilirken dış görünümdeki eklenti, kırılma, eksiltme, bozulma, vb oluşumlar şiiri değiştirir.

Dünya şiirinin yakın geçmişine baktığımızda farklı şiir akımında bu özellikleri görebiliriz.

Kübizm 1913'te etkili olmuş. Her şeye kübik olarak bakan bu akım, empresyonizme bir tepkidir. Edebiyatta önde gelenleri; Guillaume Apollinaire, Andre Salmon, Pierre Reverdy gibi şairler...

Sürrealizmin (gerçeküstü), 1924'te *Sürrealizm Manifestosu* ile ortaya çıkmış. Şairleri bilinçaltını, rüyaları akıl ve mantık süzgecinden geçirmeden otomatik yazım tekniğiyle oluşturdukları şiirlerle gündeme gelirdi. Bu akımın önde gelenleri Andre Breton, Paul Eluard, Louis Aragon, Octave Paz...

Bizde ilk olarak Birinci Yeni (Garip Akımı) Orhan Veli öncülüğünde ortaya çıkmış. Sonra İkinci Yeni ile farklı bir boyut almış. Cemal Süreya, İlhan Berk, Sezai Karakoç ve Ece Ayhan...

Ayrıca Asaf Halet Çelebi sürrealist akıma letrizm (harfçilik), mistizm ve rüyaların etkisini de katarak kendine has bir yol çizmiştir.

Dadizm 1916-1923 döneminde etkili olmuş bir akımdır. Öncüleri Hugo Ball, Tristan Tzara ve Markel Duchamp gibi şairler 1. Dünya Savaşının getirdiği yıkıma karşı burjuva değerlerine tepkilidirler. Bunlar kurnalsızlık ve hiçlikle içli dışlı olmuşlar, geleneksel dil yapılarıyla mantığı reddetmişlerdir. 7

Bu ve benzeri akımlar kendi dönemlerinde ve sonrasında farklı şiirler yaratmışlardır.

Burada etkili olan en önemli özellik 1. Dünya Savaşı öncesi ve sonrasındır. Bu akımlar siyasi ve toplumsal değişimlere tepki olarak doğmuş, bazı ülkelerde zaman zaman ortaya çıkmış, ama kökleşememişlerdir.

Şiirler değişime uğramış fakat kalıcı bir etki yaratamamıştır.

Her akımda **modifikasyon** ve **modifike** özellikler belirgin olarak ortaya çıkmıştır.

Modifikasyon şiirin özüne müdahale etmez!

Döneme göre biçim ve biçem değişiklikleri olur.

Dilbilimsel şiir anlamlandırma ya da çözümlemelerinde de bu terimi kullanabiliriz. Şairler sözcükleri kendi anlamlarının

dışında kullanarak yeni bir şiir oluştururlar. Modifikasyon yani niteleme ve değiştirme ile sözcükler yan anlam, mecaz anlam kazanarak dilin yapısında bükülmeler oluştururlar.

Bazen bir ad, önad olabilirken bazen de adıl olarak belirir.

Böylece şiirde yepyeni imgeler oluşur.

Metin Altıok'un " O " şiirinde bunun belirgin örneğini görürüz. 8

O
Sabahıma Akşamına
bir bir
gül mum
 tak yak
 o o
 gülle mumla
soldur söndür
beni beni

Altıok burada sözcükleri şekle göre yerleştirirken, okuma biçiminde de bir değişiklik oluşturmuştur. Şiir soldan aşağıya veya sağdan aşağıya anlamlandırılırken bir bütün olarak da okunabilmektedir. Ya da çaprazlamayla da okunur.

Şiiri kendinizden biraz geriye çekerseniz *kollarını açan bir insan* görürsünüz.

O zaman şu soru akla gelebilir.

-Kim bu insan?

Yanıt,

-O!

-O, kim?

-Belli değil, herhangi biri.

Yani sen, ben, o ...

Bunlar modifikasyon özellikleri olarak düşünülebilir.

Altıok, oluşturduğu bu tür çalışmalarla şiire farklı bir renk katmış ve tekrar kendi şiirine dönmüştür. Onu böyle şiir yazmaya iten birçok etmen vardır. Bunlardan bazıları; yaşadığı çevre, etkileşim, hava koşulları, beslenme, sosyal ilişkiler, ekonomi, sağlık.

Özellikle de içinde bulunduğu sosyal ve siyasi durum...

Ece Ayhan'dan, 9

YORT SAVUL

Arif Çağlar için

1. *Atlasları getirin tarih atlaslarını!
En geniş zamanlı bir şiir yazacağız*
2. *Harbi karşılık verecek ama herkes
Göğünde kuş uçurtmayan şu üç soruya:*
3. *Bir, Yeryüzünde nasıl dağılmıştır
Tarihi düzünden okumaya ayaklanan çocuklar?*
4. *İki, Daha yavuz bir belge var mıdır ha
Gerçeği ararken parçalanmayı göze almış yüzlerden?*
5. *Üç, Boğaziçi bir İstanbul ırmağıdır
Nice akar huruc alessultanlarda bayraksız davulsuz?*
6. *Nerede kalmıştık? Tarihe ağarken üç ağır yıldız
Sürünerek geçiyor bir hükümet kuşu kanatları yoluk*

7. *Çocuklar! ile bile muhbirler! ve bütün ahali!*
Hep birlikte, üç kez, bağırarak, yazınız

8. *Kurşunkalemle de olabilir*

Yort Savul!

Modifikasyon ve modifiye özellikleri Ayhan'ın bu şiirinde görebilmekteyiz.

Osmanlı Döneminde devlet yöneticileri bir yerden geçerken, görevliler yol açmak için halkı yüksek sesle uyarır. Yani *yort savul* derler; *yoldan çekilin, savulun* diye bağırırlar.

Şair, bu söz öbeğini tersinlemiştir.

Dışlananlar, ezilenler ve şairler devlet erkine “yoldan çekilin” diye haykırır. Böylece şiir, kurulu düzene ve resmi tarihe meydan okumuş olur.

“Atlasları getirin” öbeğiyle de tarih ve coğrafyayı ezilenlerin lehine yeniden yazma isteğini dile getirmiştir şair.

Parçalı bir anlatımla dil modifiye sokmuştur.

Bu tür modifikasyon özelliklerini genellikle İkinci Yeni şiirlerinde görebilmekteyiz.

Ayhan'ın şiirleri doğrudan bir müdahale içerir. Erke karşı bir tepkidir.

Onun yaşam koşulları oldukça zordur. Ekonomik sorunlar, düzensiz ev hali, sağlık sorunları, yöneticilerle yaşadığı çatışma ve birçok etmenler şiirine girer.

Sonuçta hangi dönem şiirlerinde olursa olsun *bütün kurallar tamamen yıkılmaz*.

Zamanın ruhuna göre bir takım değişiklikler görülebilir.

Böylece şiirin yolu açılır.

Yazımızı Özdemir Asaf şiiriyle noktalayalım. 10

ADALET

İnsansız adalet olmaz
Adaletsiz insan olur mu?
Olur, olmaz olur mu!
Ama, olmaz olsun

Yararlanılan Kaynaklar :

1. Googla - al modu
2. agk
3. TDV: *Türk İslam Ansiklopedisi*
4. Agk
5. Benerci Kendini Niçin Öldürdü, III. Bölüm'den
6. TDK Türkçe Sözlük
7. www.edebiyatla.com
8. *Hesap İşi Şiirler*, Papirüs, @papirusdergisi
9. www.siiir.gen.tr
10. www.antoloji.com

Atnan BAŞKESEN

DUYMAYIZ ŞEHİRİ

Zamanın kapısını çaldık sonra kaçardık
Kaçardık kaçamazdık çocuktuk haylazdık
Dünya üzerimize bulaşsın diye caddelere çıkardık
Geceyi taşıyan dallardı
Göğü bizden uzak tutardı
Atlarımız vardı sanki
Karanlığı otuyorlardı
İçimizde koşan eski zamanlardı
Anneler saçımızdan hergün akşamı tarardı
Ruhlarımızı yabancılaştıran
Sesimizdeki acımış taşları
Çocukken tatlı suların çalmıştı
Kimsenin kimseye öğretmediği
İyiliklerden yaşlanmıştı

Zaman teselliyi sürerken yüzümüze
Gülüşümüzü boşaltan bu şehirle
Bozardık pazarlığımızı
İçimizi yağmura dayardık duymazdık şehri
Tabut sanatını öğrenmeden kaçardık belki
Zamanı bölenler yüzünden yanımızda saat taşırdık
İhtimalin eli hep cömertken
Hep gerçekleşenin fakir eline kalırdık
Kırık bir aynadan geçmişe bakardık
Dünyadaki acıları onaylayan şey neymiş arardık

Ömrümüzü garipsedik
Bir ucundan ötekine savururduk
Abartılı değil
Sessiz ölümlerle geçip giderdik
Ömrün içinden
Avunmanın yüzünü çekmiştik yüzümüze
Ama aynaya bakınca
Kaybın yüzü
Dünyanın yüzüne benziyordu
Bunu anlamıştık bin kere

Fazlı ÇOBAN

YAŞAMANIN HECELERİ

boşluk azaldı kış üşüdü uzadı yazlar
odalar güne açtı gözlerini
perdeler rüzgârın eteğinde sallanır
bahar bir başka mevsime kaldı

kapılar açıldı sokaklara
karanfil taktı yeniyetme saçlarına
çocuklar oyunlarda unuttu ekmeği
güneş erken ısıttı kanatlarını kuşların

gün akşamını beklerdi dört gözle
sevmek zamanları neden hep geceydi
uykular uykusuz kalınca
sığınırım yaşamının hecelerine

Gülçin Yağmur AKBULUT

GÖKTAŞI

Kentler de insanlar gibidir
en ihtişamlı halinden
bir eser kalmaz
geçkin aşklara dönüşür
yani ayaktayken ölür

Bir hüznün aynası nasıl olsa
işte öyledir bakışları
suları ıssızlaşır
yok bahçelere açılır kapıları
birbirinizde erirsiniz
gözleriniz çakıştıkça

Gecenin eteğine oturup
sabahı beklersiniz
bir gelen var mıdır
dağların arkasından
suladığın o fidan
çiçek açmış mıdır

Masalı biten kentlerde
saatler ayrılığı vurur
bütün yönler çıkmazdır
yörüngesini arayan
bir göktaşısıdır
ölü kentin girdaplarında

FUAD

DEĞERSİZLİK

Kısa kalıyorum artık hayata.
Şurada bulunmuş olmanın
mecburiyeti.
Odalar,
sokaklar
ve şu dünya sesleri
arasında
seni duymaya ayırdığım
şu vakitler,
çabalanmış dünlerim.
Ve bekleyen günlerimin
içinde barınan soluğum,
şaşkın karga çıkmazı
gövdemde.
Eski bir vapur, hiç açılmamış denizlere.
Ve artık incinmiyor hiçbir yerim.
Sızlamıyor kemiğe kadar saplanmış demir.
Ucu kırılmış dünyanın kalbine
koymuyorum artık kendimi.
Bir kadın
neden çok sevsin ki beni?

Volkan YALÇIN

KENT, DAMLAR, TURNALAR

Çağın bir çağrısı var tersleyip itiyorum şu kozalaklarının
önünden.
Ben kuşu değilim o ağaçlarınızın üstünden ses olsun
istiyorsunuz,
Ben o ötücü kuşunuz değilim.
Kara haber taşıyım alaca gözlerimle,
Damlarınızda kaygısız gezinirim,
Eserekli olursunuz benden,
Sizi ürpertirim.

Repertuarım kan ve ılık.

Türkü saçılıyor saçımdan ben konuşunca.
Kumrallığım unutuluyor akşamlarınızda.
El eden olur da dururum diye bazen,
Ağırdan uçuyorum ıslıl ıslıl evlerinizin pencerelerinizden.
Bana vitray yakışır oysa.
Çekik gözlerinizin kimsenin bilmediği,
Sımsıkı gülümsemesiyle biri yakışır alaca gözlerimi devirip
baktığım,
Birden incirim şişer dallarda,
Üzümüm morarır,
Elmam kızarır.
Birden olur bunlar ama.
Takibi zor insan zamanınızla,
Bir anda olur dışımın beyazlaması.
Hincımı uykulara götürür,
Yaprak sevdidir bana uykularda.
Paniğime ırmak döktürür.
Ve geçti demesinin arkasında koca bir ay ağzımızı
kalbimize döndürür.

Belki bir filmde bile tanırılar beni o zaman.
Yüzüm sokaklarda durdurulur bir devlettir eliniz.
Beyoğlu bir kapıdır örneğin,
Girip girip çıkarım, bir yerde zamanım tenhada bükülür.
Dönsem giderim sandığım bir yerin hep olması ne güzel.

Nergisimin yeter dediği soldurduğuna ve onu acımasız
kılandır belki hayat.
Bu kadar düşünmek yersizliği,
Al bu elimi bu boş duran telaşeden.
Beni bir ağaca bir turna kıl. Bir pencereye kanat.

Aren HAŞAR

YAPBOZ

siyırıp kanatarak arındım doğal kaygılarımı
gece gündüz durmadan tek bir cümleyle
bir bir mühürledim kaygılardan boşluklarımı
işte yendim seni festinger
artık tüm yapbozlarım boşluklardan tamamlanıyor

yendim seni festinger
yendim ve kaybettim kendimi
kendimle birlikte herkesi

SİNAN KABAN'IN (DÜNYA DENİLEN BALKON) KİTABI VE ŞAIRLİĞİ İÇİN BİR DEĞERLENDİRME: "ÖLECEĞİZ ZATEN ÇOĞUNLUĞUN KİNİNDEN"

İrfan YILDIZ

"Herkes güzelden anlamaz; kara kamu gider de en çirkinini seçer, güzelliği onda bulur." (*) -Nurullah Ataç-

"elimde resim bakarım eski bir zamana/gölgelerde kedinin eşref saati/martılar unutmuş her şeyi/gökyüzünü katlayıp kaldırmışlar/özleyip özleyip yasaklıyorum seni/incir ağlıyor taşın değdiği yerden/ölümün yakışmadığı adamı kaldırmışlar" (S. Kaban)

1982 Fatsa doğumlu öğretmen Sinan Kaban. İlk kitabı Yeni Bir Şey Yok (2024, Artshop) kitabı için Gargalak'ta yazmıştım... İmdi, Mart 2026 İzmir basımlı, Pikaresk'ten çıkan kitabı geldi. Özenle okudum. Hattâ iki kez okudum. Sayfa kenarlarına notlar aldım ki benim okumam öyledir. Şiirimizde balkon imgesi var. Bunların biri Sezai Karakoç'un Balkon şiiri: "Çocuk düşerse ölür çünkü balkon" diye başlayan... Hüseyin Atlansoy'un da Balkan Çıkmazında Efendilik Tarihi isimli hem şiir kitabının hem de şiirinin adı... "ki bir balkon çıkmazında güneşi seyreliyor/...atların tergisine uzanan eyerlerin saltanatında/efendi balkon çıkmazında canalıcı tavrıyla/arap kırmızı gözlerini kırıyor ilgililerin" dizelerini içeren... Necati Cumalı'nın, "Sana geldiğim yağmurlu günleri hatırlar mısın" dizesiyle başlayan... Haydar Ergülen'in, Fazla Balkon isimli, "Balkonlar evlere fazla" diye başlayan...

Dünya şiirinde de balkon vardır. Örneğin, Charles Baudelaire'in Elem Çiçekleri'nde, "Ey hatıralar validesi, ma'sukalar ma'sukası," dizesiyle başlayan, (Le Balcon) Balkon isimli şiiri...

Balkon duygusu(nu) içermesi bakımından ilgimi çekti kitabın adı. "Dünya denilen balkon" ifadesi de öyle! Eğer dünya balkon ise biz nereye bakıyoruz, uzaya mı? Yalnız buradaki balkon, fiziki bir balkon değil; hayat, yaşadığın sürenin balkon olarak duyumsanması... Hani Yunus Emre'nin demesiyle, "mal da yalan mülk de yalan/var biraz da sen oyalan" kabilinden bir söylem. İkinci olarak, bâzen insan hayata katılamaz; seyreder. Hattâ çoğu zaman izleyici kalır yaşamaya. bir kıydan izler olan biteni. Olaylar yaşanır, eğlenen eğlenir, 'yaşayan' yaşar. Sen bir biçimde kıyda kalırsın. Koşulların, ortamın, bağlamın, seni bir makinanın dişlisi gibi sabitlemiştir, döner durursun ama mekanizmanın bir parçasısındır o kadar. Biraz da bu yönü çağrıştırdı bana.

Balkon, ilk bakışta ferahlık duygusunu veriyorsa da, aşağıda göreceğimiz gibi, iş öyle değil; sıkışmış, daralmış, adeta hapsolmuş, balkondan başka seyirgâhı ve hürriyeti/özgürlüğü bulunmayan, hayatın(ın) genişleyebildiği tek alan burası olan...

Bakalım:

İki bölümden oluşuyor; ilki, Gamzemin Geçit: gamzemin geçit, soyadlarını geri isteyenler solosu, çakma tişört, yağmur musun nesin, kuzine ayinleri, sırat köprü, yüz

kremin, ilk yardım, merika vlok, 4-6 yaş, direk dans, gülgün yaralar, balon temrinleri, pozitif masaj, ne dersin, sınıftaki uğultu, cıks, ne hava bro, filistanbul, hamsi anlattı. İkinci bölüm ise, Yaylı Çalgı: dört yol ışıkları, şirket, sis, yaylı çalgı, pilav üstü göbek, uçan dudak, taksim tünel dümtek, babaannemle duyma dersleri, boztepeye kar yağıyor, güzel kadınlar tekerlemesi, taş doğursaydım, mantar tekerlemesi, en fazla bir resim, büyük kaya, büyük üşüyenler, dayılar ayini, ellerim benim, yaz gelir, F=m.a, yıldız sayımı. Gamzemin Geçit: Garip şiiri gibi başlayıp gerçeküstücü öğelere doğru yürüyen... Oldukça sert ifadeler içeren... Nahif bir şiiri adı iken (hemzemin geçit durumu ile Gamze ismine ve yanaktaki gamzenin güzelliğine birlikte atıf yaparken) beklenmedik biçimde gergin ve kaotik bir şiirle karşılaşırız:

"bir yevmiye bir kutu yağ etmiyor gamze/yağ alsam sana vakit yok/(...)insan insanı öldürerek yaşıyor/(...)zaten hin fakiri akdeniz güneşinin/(...)bir yaprak bir mevsime tırmanıyor/adın yüzüme vuruyor girdaplar halinde/(...)vardı da hayatta biz mi rastlamadık gamze"

Soyadlarını Geri İsteyenler Solosu: Toplumsal yaşamın içini irdeleyen, eleştiren bir şiir. Kadın cinayetlerine de gönderme yapıyor gibi:

"isteyecek şey yoktu ölümden başka/(...)göğü emiren acı yel kaldı morluktan/(...)bakarsın yol çatlarında durup ağlarsın/seyre durur korku töreninde sokak/insandır yolculukla ve evlilikle sınırlı/(...)çalacaktı elbet biri kalbi vardı taşın bile/kiralık araçların kornasını köklerden konvoy/kim bilebilirdi acıdan ırmaklar sızacağını/çekip gitmesi en kolay olan canlının/çekip gidememesidir en zor denklem/(...) soyadını geri istiyor diye bir adamdan" Çakma Tişört: Toplumbilimsel, ekin-çözümse, ekonomik yapıyı yargılar bir şiir. reklamların baskısı altında, insanların nasıl da marka bağımlısı olduğunu, olanak ile reklam bağımlısı isteklerin orantısızlığını, anamalcı düzene düzülen insanların nasıl da (tıpkı çakma etiketli taklit giysiler gibi) yapıntı ve budala hâle geldiğini, maaşını ayakkabıya gömmek zorunda kalan babanın bumarsızlığını ve çelişkilerini ortaya koyan bir şiir.

"bir maaşını bir ayakkabıya gömen babanın/ayın kalanında hırsızlık planları yaptığı/acil çağrısına verilmiş/bir cevaptır çakma tişört/(...)aslını arıyor pamuk bile/(...)ve istanbulun istanbul olmaya/devam etme sigortasıdır çakma tişört/(...)çakmadır giydiğimi ama kalbimiz orijinal/sırtımda kocaman logolarla/(...)eşitleneceği yok aramıdaki uçurumun"

Yağmur musun Nesin: "yağmur musun nesin git artık başımdan/başka yere yağsa adını sevmek koyarsın/ama yağmur deyip geçilmiyor burda"! Bana, Attillâ İlhan'ın, "Aysel git başımdan ben sana göre değilim" şiirini ve dizesini anımsattı bir an... "güneşin yörüngesinde olduğunu hışsedememek/ölümdür maruz kalkana/(...)kürenin bu yarısı yağmur/diğer yarsını yağmursuzluk öldürdü zaten/(...)kaçıp kaçıp niksarda bir tepeye/gökyüzüne daldığım çok oldu/ aslında severdim usul islanmaları/ikindileyin okul çıkışı aşktan sarhoş/gör ki başka bir gök yaşadığını"

Kuzine Ayinleri: "sar bizi içerden büyütl öğretler yerine/günün kısalığından yorgundur kuşlar/döndüm mağaranın beni özlediği yere/kan sıcak yine umut var mı ey cin/yelpazem mangalda aklım dünya gezer"

Sırat Köprü: Âsi söylemli bir şiir. Aklı ve eleştirel sözcükler kompozisyonu. Sitem...

"ben aten bir mızrak boyu/yakınım güneşin tarlasına/ekmekse dert insansa/ışık hızıyla geçerim/tanrı bilir kimin çalıştığını"

Sınıftaki Uğultu: "ses gelmeli insanın olduğu yerden/(...)ismimle çağır beni yutkunmadan/nefes almadan bir çırpıda bağır beni"

Ne Hava Bro: Dikkatimi çeken hep anlam/söylem ilişkisi. Müsiki yokluğu/egisizlik... Hep ironi hep nükte... Kuru gibi duran ve tuhaf bir gülümsemesi olan dizeler...

Filistanbul: "büyük şeyler ummuşuk milenyumdan/tarihin sonuna geldiğimiz yazılmıştı/bir sebebi olmalıydı/(...)doğruydu çocukların öldüğü/çocukların öldüğü çok doğruydu/öldüğü dosdoğruydu çocukların/geçmişti üstelik gülhaneden hattı hümayun/cıbrıktan kolonyal düşler kuran zavallılar/mecburen ve halen bir ortadoğulu/olduğumu doğrudur/(...)yeni sınırlar çizilirken bir yerlere/basıyorken üstümüze bir daha/çivili ayaklarıyla neoliberal boşluk/savaş da yapardık barış da/barıştan çok savaş yaptığımız doğrudur"

Hamsi Anlattı: Hamsinin şikâyetnamesi diyebiliriz buna. aslında simgesel bir anlatım var. Hamsi hamsi değil bir başka şey, bir başkası.

"çoştukça horon ibadet ki cennette gibi/(...)bir ton kardeşimi yediler de/beni balıktan saymadılar tanrım/(...)bir zenci denize/adımı yurttaş yazdılar tanrım"

Dörtüol Işıkları: Rutinleşmiş/monotonlaşmış hayatın bıkırtıcı tekrarına ve çelişkilerine, el mahkûm tarzda yaşayan insanın hamurlanması gibi... Farkında... Şikâyetçi ama elinden bir şey gelmeyen...

Şirket: "kendini bile koruyamaz yasa/meardan sökülür tırnakların"

Sis: "İnsan fazlasıyla mahallesidir son fasılda/(...)kurtun tanrısı dağı buluta kattı yine"

Yaylı Çalgı: "böyle çalma şu aleti/kendini bir şey sanacak/konuşacak yoksa kalbim/kuşlar uçmayı unutacak"

En Fazla Bir Resim: "ihtimallerden sadece biridir ölüm"

Büyük Üşüyenler: Güzel bir şiir.

"ben böyle kat kat bin yıllık eskimo/(...)yok mu o kazaksız ölenler özlemi/(...)sahici bir mevsimdir sıcak su torbası/(...)inandım sözcükler beslermişim içimde"

Dayılar Ayini: Bu da güzel bir şiir.

"dokunup tahtına eski akşamların/(...)sefere çıkmadan devrilmiş tekneler gibiyim/(...)çayırılar dökülürdü yürüyünce saçlarından/(...)severdim seni atlar evi bildirdi/gemiler bilmiyor"

Ellerim Benim: "gördü yaşanacak ne varsa bu alet çantası/kış geçirdi yaz bitirdi çatladı çarkın sıcağından/bir benimle dolaşmadı keyifle/eytin sürdüm yağ ektim parladı/(...)nedir bu ellerin çektiği benden/(...)unutmuyor bavucun belleği/taşırmış bunu nasıl es geçmişim/benim seninle dünyayı yoğurmaktan/çıplak kalan en güzel ellerim"

"Yaz Gelir: Bu da çok güzel bir şiir:

"ya gelir plaj kurulur bir başkadır dünya/ağaçlar sancıda gül beklerim/(...)gözlerimin çocuğu olan mevsim/yürür her şeyin önünden dünya çiçeklenir/(...)Jeski yaralar kemana bulaşın/yaz gelsin yeter ki gelsin"

F=m.a: İlginç bir şiir.

"iki cisman ilhamıyla seviyorum seni/öleceği zaten çoğunluğun kininden/formüller bile kaldırmaz cenazeyi"

Konuyu toparlamaya çalışırsam: Her şair bir dünya getirir ve sunar. Sinan Kaban'ın özgün bir duygu/duyarlılık dünyası var. Birinde şiir gözesi varsa; doğanın tümelliği ya

da evrenin ruhu ona kendi ifade tarzını, kendi sözcüklerini, kendi duyarlılık ve algı açılarını, diğerlerinden farklı bir frekansı bağışlamıştır. İçindeki ışığı uyandırmıştır. S. Sinan Kaban, o muştuyu, o içe doğuşu almış şairlerden... İki kitap bir şairi ispat eder mi? Eder. Niye etmesin! Ahmed Arif, tek kitapla kanıtlandı. Yahya Kemal öldüğünde kitabı da yoktu. Asaf Hâlet Çelebi, iki kitapla kanıtlandı. A. H. Tanpınar da tek kitapla kanıtlanmıştır. Örnekler artırılabilir. İki kitabını (İlk kitabı: Yeni Bir Şey Yok; Artshop y. Mart 2024) da okuyup üzerine yazma (Bknz: Gargalak dergisi sayı 11, sayfa 19-22, Ocak/Şubat 2025) gereksinimi duymuş bir şair olarak, Sinan Kaban'a, şiir dünyamıza -bir kez daha- hoş geldin, diyorum. Ve ona, şair! diyorum.

Şunu de eklemek gereğini duyuyorum: Şiir dergileri, şiir ortamına/şiir dünyasına yeni bir şair katabilirse başarılıdır. Her ne kadar Gargalak (*Gargalak şiir dergisi; ilk sayı Mayıs/Hairan 2023- Son sayı: Mart/Nisan 2026*) çıkmazdan önce şiire başlamış ve kendini bina etmeye yönelmiş/yeltenmişse de, Sinan Kaban, Gargalak dergisinin şiir dünyamıza kattığı/sunduğu bir yeni şairdir, desek... Pek de yanlış olmaz!

Onun ironik/nükteli/humorik şiiriyle bitirelim:

"karıştırma burnunu çocuğum
sen de osurma babaanne
orospu olmuş diyorlar
dayının kızı sibel
doktorum dediği geçen sene" (Babaannemle Duyma Dersleri'nden)

*) x "Karakamu: Ece Ayhan tarafından çokça kullanılan(...) enfes bir terimdir. (...) Karakamu bireyden daha güçlüdür ve gücü daima elinde tutarak her şeyi denetlemeye, kapatmaya ve gölem altında tutmaya proglanmış korkunç bir makinadır." (Ekşi Sözlük)

xx "Ece Ayhan'ın 'Mor Külhani' şiirinde geçen 'karakamu' şairin sivil şiir anlayışında devlet, otorite ve toplumsal baskıyı simgeleyen özgün bir terimdir. 'Kara ve 'kamu' kelimelerinin birleşimiyle, horlanan ve dışlanan bireylerin dünyasında ezici otoriteyi temsil eden, 'karaların kamusu' anlamında kullanılan metaforik bir ifadedir." (al bakışı&ekşi sözlük)

xxx" 1. şiirimiz karadır abiler
kendi kendine çalan bir davul urna
sesini duyunca kendi kendine güreşmeye başlayan taşınır mal helalarında kara kamunun
şeye dar pantolonlu kostak delikanlıların şiiridir"

Not: 1) Kısaca bu karakamu lâfi, Ece Ayhan hayranlarının seveceği bir kavramdır.

Gel gelelim, kavramın bulucusu, sahibi Nurullah Ataç'tır. O yok sayılarak, Ece Ayhan'a mal edilir. Ataç'ın kullandığı bağlam, kaba beğeniyle ilgilidir ve bu beğeni biçimi gerçek güeli bulamaz, yanılır, en olmazı beğenir. Ece Ayhan'ın kullandığı bağlam ise çok daha başkadır. Adeta Ataç'ın kavramının içeriğini ve bağlamını değiştirmiştir.

Not: 2) Sinan Kaban'ın, 'çoğunluğun kini' kavramı, hemen hemen kara kamu /karakamu kavramıyla benzer... Ama ondaki karşılığı, hem N. Ataç'ın anladığı anlamda hem de E. Ayhan'ın anladığı anlamda. Yani ikisinin karması bir terkip... En azından ben öyle algılıyorum.

Mustafa OĞUZ

SONRASI

Masamda gün gün kırışan eller
Adı hayat adı yaşanmışlık

Soframda insanı boğan sessizlik
Adı sensizlik adı yalnızlık

Aynalarda beni tanımayan bir yüz
Adı yıkım adı şaşkınlık

Bir şafağın ardından gelmeyen gün
Adı beklemek adı sabırsızlık

Dönüp dönüp ilerlemeyen teker
Adı yorgunluk adı yaşlılık

Kollardan parmaklara inen uyuşma
Adı tükenme adı hastalık

Hepimize göz kırıp duran sessiz bahçe
Adı toprak adı mezarlık

Kemal GÜLTEKİN

GÜLENDER

gözlerimiz kaç bulut eskitti
açmadı o istediğimiz çiçek

gidiyorum, yoksun bir anlam ile
basıp yaralarına bu kentin
avuçlarımda biriktirdiğim tuzu

omzumda saçlarından ağır bir gece
aldırmadan göğsümde köpüren kurşunlarına gözlerinin
bir gurup vakti, gökleyip boynumu dudaklarındaki martılara
gidiyorum...

büyüyecek elbet, ellerimizdeki bu geçmiş
bir iz bulacak
bendeki gül, sendeki düş kesikleri
bir dağ sana karım diyecek, bir elma bana yarım
benim kışlık sözlerim bir pervaz
senin gül üzümü gözlerin bir salkım, bulacak elbet

unutulmayacak yine de
senin eteklerinde eriyen kar
benim avuçlarımda hep bir yüz bulacak
senin gözlerinde hep bir yol
benim kaybolmuş gözlerim, arayacak
ansızın vurulacak kelimeler dudaklarımızdan
birbirimizin sesinde hep bir yara, duyulacak elbet

bu kâğıt kim bilir kaç kurşun geçirecek
göğsümüzü açacak o tutunduğumuz çiçek

Hümeysra GÜN

KADIN GÜLÜMSEDİĞİNDE...

Kadın gülümsediğinde
Çamaşır ipine dizilir serçeler
Saksılara sığmaz olur çiçekler

Kadın gülümsediğinde
Karanlıklar kuytulara siner
Güneş odalarda koşmaca oynar

Kadın gülümsediğinde
Mutfak tıkırtılarında
Fikrimin ince gülleri açar

Kadın gülümsediğinde
Kış günü cemreler düşer
Çocuklar zemheride üşümez

Kadın gülümsediğinde
Zaman durur...
Ve dünya, o tebessümün etrafında dönmeye başlar

Barış C. YILDIRIM

COĞRAFYA BARIŞ

İşte döktü ağaçlar yapraklarını
sarı patikalara dönüştü parklar
kanatlarını açtı soluk benizli sonbahar

ölü bir yazdan söz ediyoruz şimdi
iskeleyle bağlanmış sandallardan
bir türlü kapanmamış ayrılık sayfalarından

bir diş açıklık var gerçekte fikir arasında
hiçbir şey oturmuyor yerine
yenilgilere dönüşüyor zaferler
zaferler de yenilgiye

atını yemliyor doğunun ortasında bir sarraf
her şey hizmet ederken karşıtına
bir mağara aydınlanıyor herkesin ortasında

bir saç örgüsü gibi ölürken halkın çocukları
ben sevişmek istiyorum bütün güzel kadınlarla
tiksinti doğuyor karnımda çözüyorum kendilik düğümünü
bir cümbüş sona eriyor sona eriyor bir düğün
athıyor atına herkes gümüş meydanlara çağırın

herkes kendilik bayramında bir takım elbiseyle
poz veriyor içindeki göze
oysa bir pense çekiyor benliğin dişlerini
akışa katılsın diye pür-neşe

belki de o zaman dağılacak endişe
ormanda dolaşan sırtında bir sırta
çakallarla sırtlanlar dönecek evlerine

MESAFE

Gülüşünü yitirmiş kaldırımlarda
 Sürüklerken eski yorgunluklarımı
 Hiç yaşanmamış çocukluğumu aradım
 Şehir haritalarında
 Varlıkla yokluk arasında
 Ceketimi astığım hüznü şiiirlere
 Saklanırken çoğu zaman
 Sahibinden hiç kullanılmamış sabahlar
 Bağışladım sadakatsiz aşklara
 İnanmakla inanmamak arasında
 Devrilen göz kapaklarımda sıkıldığım
 Cümlelerden söz etmedim onlara
 Her biri yaşlı ağaçta gömülü
 Meşe ile çınar arasında
 Provasız onca keder yoklarken
 Zayıf yanlarımı
 Olmasaydı aramızda
 Dilini bilmediğim sancılar
 Sarılmak isterdim sana
 Beklemekle kavuşmak arasında
 Bunca yalnızlık
 Onca özlemle çizilen kalbimi
 Anlamak kolaydı aslında
 Bir çiçeği anlamak kadar
 Yaşamla ölüm arasında

Ejder DEMİR**PAYIMA DÜŞEN**

ben kaleye geçince
 uzuyor iki direk arası
 hayatı tutamıyorum

aklıma düşünce incirle nar
 dolu vuruyor dalları
 ekmek arası ayva düşüyor payıma

ev kira
 duvarlar kâğıt
 pencerede anıların gölgesi

şuraya bi sinema çiz
 öpüşelim çıkışta
 eylülü yurt takvimden
 peşimize düşmesin devlet
 sevincimize eşlik etsin
 çocuk gülüşleri

gitmekten sabıkalıyım sevgilim
 boynuna as beni
 ikimize de yeter benim kederim
 bi güzel ölüp gideriz
 güller yaprak dökerken

E

Sana da kaybolduğun söyl3nirdi
 öyl3 d3ğil!
 Hani bird3n bir3 baş harfimin yanında b3lirirsin ya
 S3n o harfsin
 bana kızma
 kendin3 3ğil
 ilk adını 3y korkunç s3vgili
 artık unutmuş gibisin

Bir kaçınanlık vardı 3lbet sist3mler çağında
 H3sapsız yaklaşırdı 33hirl3rl3 süspansiyonlu makin3l3r
 Dolaşırdık h3r gün durgun sulara
 Duru, dupduru
 h3r gün sufl3 y3m3nin sıradanlığı
 kaçardın 3lbet...

Durgun sular g3niş
 durgun sular uzun
 sular üstün3 basa basa
 koşuşurdun
 kaçınanlıklarla kaçardın b3nd3n
 Bir kaygıdır alıp b3ni götürürdü
 B3nd3n, durgun sulardan çok uzak
 çok uzak zaman v3 m3kanlara
 s3n gid3din 3y E!
 beni bırakarak...

Oralarda bir yerlerde azad ederdin baş harfini
 lakin işte böylece çok uzaklarda düşürdün
 yalnız ilk ismini değil
 ömrünün bir parçasını
 batmış duruyor şimdi dipsizliklerde
 imgesi bile derin, hatırası bile uzun
 ve böylece unuttun
 isminin
 ömrünün
 baş harfinin

bir parçasını
 gönlümdeki durgun sulara

Bir kozmos sözcüğü dudaklarındaki
 yitirilmişti artık o harf
 duyulamaz dudaklarının arasından
 uzaklardan yankılanıp
 durgun sulara duyulan
 o harfin çırpınışıdır şimdi:

“Ey sevgisizliklerle bezenmiş sezgilere benzeyen sevgili!
 Kendilikleriyle benzemekte benlik sistemleri birbirine
 Yitirirler ötelerde hecesizler her şeyliklerini
 Küserler işte böylece birdenbire isimlerinin ilk harfine”

İKİ DİZE ARASINDA BİR KÖY, BİR ŞEHİR, BİR HAFIZA Ramis Dara'nın *İkilikler* ve *Mevsimler* *Destanı* kitapları üzerine

Serap Aslı ARAKLI

Bazı kitapları okurken yalnızca bir şairi okumazsınız. Bir köyün sesini, bir şehrin kokusunu, unutulmaya yüz tutmuş bir kelimeyi, bir çiçeğin adını, bir kuşun kanat sesini de okursunuz. Sayfaları çevirdikçe yalnızca şiir ilerlemez; hafıza da ilerler. Ramis Dara'nın *İkilikler* ve *Mevsimler Destanı* kitaplarını okurken bende oluşan duygu tam olarak buydu.

Bir insanın doğduğu yere borcu vardır. Şairin borcu ise biraz daha ağırdır. Çünkü şair, doğduğu yeri yalnızca hatırlamaz; onu kelimelerle yeniden kurar. Çocukluğunun seslerini, köyünün insanlarını, bitkilerini, kuşlarını, manilerini, gündelik hayatını ve unutulmaya başlayan kelimelerini şiirin içine taşır. Ramis Dara'nın edebiyat serüvenine baktığımızda bunun yalnızca şiirle sınırlı olmadığını görüyoruz. 1953'te Manisa'nın Salihli ilçesine bağlı dağ köyü Kurttutan'da doğan Dara, Fransız dili ve edebiyatı öğretmenliği yaptıktan sonra 1987'de Bursa'ya yerleşir. 2011-2012'de 8 aylık Bodrum-Gümüşlük, 1 yıllık Mudanya molalarından sonra yeniden Bursa'ya gelir. Fakat doğduğu Kurttutan'la bağı hiçbir zaman kopmaz. Tam tersine, yıllar geçtikçe o köyün, o coğrafyanın ve o kültürün kendisinde biriken borcunu kitaplarla ödemeye çalışır.

Ramis Dara, Bursa'ya yerleşmiş bir şair ve denemeci olsa da. Bursa Edebiyat Günleri, Erguvan Bayramı gibi etkinliklerle kentin kültür hayatına katkıda bulunmuş; şiirden günlüğe, denemeden maniye, etnografik anıdan Bursa kent kültürüne, ders kitaplarından çevirilere kadar uzanan geniş bir alanda eserler vermiştir. Eserlerinden bazıları şunlardır *İç Sızıları*, *Şiir Çünkü Şiir*, *Kırık Amfora*, *Hayatı Şiirleştiren Kitaplar*, *Hayat Şiirdir* ve *Kış Geçer...* Benim bugün üzerinde durmak istediğim iki kitap *İkilikler* ve *Mevsimler Destanı*.

İkilikler, adından da anlaşılacağı üzere iki dizeden oluşan şiirlerden meydana geliyor. İlk bakışta oldukça yalın görünen bu biçimin arkasında ise bizim şiir geleneğimizin uzun tarihi var. Divan edebiyatında gazelin birimlerini oluşturan beyit düşüncesiyle halk edebiyatının mani geleneği arasında bir yerde duruyor bu ikilikler. Kitabın en sık kullandığı yapı yedi artı yedi, yani on dört heceli ölçü. On dört hecenin iki yedi heceli parçaya ayrılabilmesi önemli çünkü yedi hece mani dizesidir. Dolayısıyla ikiliğin dizelerini duraklarından böldüğünüzde karşınıza bir mani dizesi çıkar.

İşte kitabın bence en önemli tarafı burada başlıyor. Ramis Dara, divan şiiriyle halk şiirini karşı karşıya getirmiyor; ikisini aynı şiir damarında buluşturuyor. Beyit duygusuyla mani sesini aynı yerde yaşıyor. Bir bakıma iki dizeye iki ayrı şiir geleneğini sığdırıyor. Bunu yaparken cinaslı uyaklardan yararlanıyor. Yer yer yarım uyak kullanarak halk edebiyatının tadını da şiirin içinde tutmaya çalışıyor. "*Açarım dilim dilim / Hiç susmaz gönül dilim.*" Bir başka yerde "*Sen varsan karanlık yok / Yanımda ol*

sevgilim." Kısa, yalın ve doğrudan. Ama bu yalınlığın içinde şiirin eski hafızası var.

Mani, doğru ellerde bugün de konuşabilir. Bugün, unutulmaya başlayan kültürel hafızayı geleceğe taşımanın en güçlü yollarından biri olabilir. Ramis Dara'nın kitaplarında köy yalnızca bir mekân değil, belleğin kendisi. Kurttutan adı bu nedenle sıradan bir yer adı olarak kalmıyor. Şairin geçmişiyile, çocukluğuyla ve kültürel belleğiyle birleşiyor. "*Şu köyümün kışını / Tekmil kurdu kurşunu / Unutursam ölürüm / Kurbağa ötüşünü.*" Bir köyün bütün hafızası birkaç dizeye sığıyor: kış, kurt, kuş, kurbağa sesi ve unutmak. Buradaki "unutursam ölürüm" sözü bana göre kitapların bütün meselesini özetleyen cümlelerden biri. Çünkü unutmak yalnızca bir şeyi hatırlayamamak değildir. Bir kültürün, bir köyün, bir kelimenin, bir bitkinin, bir geleneğin unutulması da mümkündür. Ramis Dara'nın yaptığı ise buna karşı bir kayıt tutmak.

İkilikler'in bir başka zenginliği de şiir tarihine açılan pencereleri. Manilerin içinde divan şairlerine rastlıyoruz. Lâmiî Çelebi karşımıza çıkıyor. Cumhuriyet Dönemi Türk şiirinden Cahit Sıtkı'yı görüyoruz. Halk şiirinin sesleriyle divan şiirinin isimleri, Cumhuriyet dönemi şiirinin şairleri aynı kitapta yan yana geliyor. Bununla da yetinilmiyor; yabancı isimlere, farklı kültürlerle ve farklı şiir anlayışlarına da göndermeler yapıyor. Bu çeşitlilik kitabı bir "mani yazma" denemesinden çıkarıp şiirin tarihini, geleneklerini ve farklı damarlarını aynı yerde buluşturan bir çalışmaya dönüştürüyor.

Ben özellikle *Mevsimler Destanı*'nın sonundaki "Notlar ve Açıklamalar" bölümünü çok sevdim. Çünkü bugün bize sıradan gelen bazı kelimeler, yıllar sonra bir kitabın sayfalarında karşılaşıcağımız yabancı kelimelere dönüşebilir. Eğer o kelimeyi gündelik hayatımızda kullanmıyorsak, aşına değilsen bize garip gelebilir. İşte açıklamalar bölümü burada önem kazanıyor. Kitabın yalnızca bugünkü okur tarafından anlaşılması için değil, gelecekteki okurun da kitaba ulaşabilmesi için bir anahtar görevi görüyor. Bir kelimeyi açıklıyor, bir nesneyi hatırlatıyor, bir geleneğin izini sürüyor, bir görsel unsuru yeniden görünür kılıyor. Bu yüzden ben bu bölümü kitabın küçük ama çok değerli hafıza odalarından biri olarak görüyorum.

İkilikler ile *Mevsimler Destanı* arasındaki biçimsel fark da önemli. *İkilikler* iki dizelik şiirlerden oluşuyor. *Mevsimler Destanı* ise dörtlüklerle kuruluyor. Bu dörtlük yapısı doğrudan mani geleneğinin uzantısına bağlanıyor. aaxa ya da aaba gibi kafiye düzenleriyle kurulan maniler, kitabın temel sesini oluşturuyor. Böylece *İkilikler*'de iki dize arasında kurulan gerilim, *Mevsimler Destanı*'nda dört dizeye yayılıyor. Ama öz değişmiyor. Mani yine orada. Halk şiirinin sesi yine orada. Köy yine orada. Doğa yine orada. İnsan yine orada. Ve zaman yine akıyor. Kaynak değerlendirmede *Mevsimler Destanı* için toplam 428 maniden söz edilmesi de bu mani dünyasının genişliğini gösteriyor.

Halk edebiyatının değerinin gün geçtikçe daha fazla anlaşılacağına inanıyorum. Halk bilimi araştırmaları geliştikçe unutulmuş kelimeler, gelenekler, bitkiler, yerel söyleyişler ve gündelik hayatın ayrıntıları daha da önem kazanacak. Bu kitaplar da o büyük hafızanın içinde kendine bir yer bulacak. Belki bugün bir mani okur geçeriz. Ama yıllar sonra aynı maninin içinde bir köyün ve bir bitkinin →

RAMİS DARA İNCELİĞİ

Hüseyin ALEMDAR

Beni köyüme mıhlayan mani hiçbir kitapta yok, hâlâ göğsüme saplı: Destan tarzında bir eşkıya manisi bu: "*Kolumdaki kol bağı/Gel aşalım bu dağı/Aşamazsak bu dağı/Yeriz komar yaprağı*" Yerelliği yanında her satırı mani dizesi özelliği taşıyan yedi heceli bu dörtlük doğduğum köy olan Araklı'nın Taştepe köyü, eski adıyla Burnak; öldüğümde benimle birlikte içten içe kanayacak. Şunu anladım ki insan hele ki bir şair ne kadar uzağa düşse de doğduğu şehir, anılarının esiri olduğu köyüne borçlana borçlana yaşar. Oysaki ben doğduğum şehre (Trabzon) olan borcumu ödediğimi yakın zamanda bir şiirimle deklare etmiştim. Borç ödemenin yereli evrensele taşıma anlamında bir de mekânsal bağlamda "köy" yanı varsa o borç bir türlü ödenmez, ödenemez; hele o "köy" Ferit Edgü uzağı insanın içine kaçmış Oramar'vâri bir köy ise! Köyde doğmasa da içinde hep bir köy imgesi yaşatan varoluşçu kentli yazarlara hep gıpta ettim; Ferit Edgü adının yanına Onat Kutlar'ı da eklemeli o halde. Bir parçası olduğu şehri (Bursa), doğup yaşadığı köyü (Kurttutan*) değerlerine değer katarak çokkültürlülükle evrensele taşımada bir numara yazarım şimdi burada itiraf ediyorum ki Ramis Dara; "şiir insanı" olması yanında "şair" sözünün de kendilerine çok yakıştığını teyit ediyorum. Ait olduğu şehre, kimliğinin-kühnünün kanı olan doğduğu köye olan borcunu entelektüel →

adını duyacağız, bir kuşun sesini bulacağız. Ve o zaman anlayacağız ki şiir bazen yalnızca şiir değildir. Şiir, unutmaya karşı tutulmuş bir kayıttır.

Sonunda yine Kurttutan'a dönüyorum. Çünkü bütün bu kitapların içinde, görünür ya da görünmez, o köyün izi var. İnsanın doğduğu yere borçlu olduğunu söyledim. Şairin ise bu borcu kelimelerle ödeme ihtimali hep var. Ramis Dara, Kurttutan'a, Bursa'ya, köy kültürüne, halk şiirine, bitkilere, çiçeklere, kuşlara ve unutulmaya yüz tutmuş kelimelere şiirle bir borç ödüyor. Bu borcun tamamı hiçbir zaman bitmeyecek elbette. Çünkü hafıza bitmiyor. Bir kelime daha unutuluyor. Bir bitkinin adı daha kayboluyor. Bir mani daha söylenmez oluyor. Bir köyün eski adı siliniyor. Ama kitap kalıyor. İki dize kalıyor. Dört dize kalıyor. Bir mani kalıyor *İkilikler* kalıyor.

Bence edebiyatın en büyük işlerinden biri de bu: Bizi kendimize geri götürmek, özümüze döndürmek, unuttuğumuz şeyi yeniden hatırlatmak. Ramis Dara'nın *İkilikler* ve *Mevsimler Destanı* ile yaptığı tam da böyle bir şey. İki dizeden bir köy çıkarıyor. Dört dizeden bir mevsim. Bir maniden bir hayat. Bir çiçekten bir şehir. Ve bütün bunların içinden bize ait olan bir hafıza.

Belki de bu yüzden bazı kitaplar okunup bitmiyor. Sayfasını kapattığınızda bile devam ediyor. Çünkü kitap kapanıyor ama içindeki köy kapanmıyor. Çiçek solmuyor. Kuş uçmaya devam ediyor. Mani söyleniyor. Ve insan, doğduğu yere olan borcunu bir kez daha hatırlıyor.

normlar ve yereli evrensele taşıma ölçümleriyle doruk noktaya taşıyan sevgili Ramis Dara'nın kallavi yapıtı manilerle dile gelen *İnsan Toprağı Ağaç Yaprığı İle* (Bursa Bitkilerine Maniler)** dürüst söylemek gerekirse kaynak kitap olmanın yanında gizli bir başyapıt; ne mutlu çiçeklere-bitkilere, çiçeklerden bin demet Bursa şehrine! Vaktiyle uç ve has şair Metin Güven abimiz hayattayken Süper Lig şampiyonluğu yaşamış Bursaspor gibi görkemli ve çokkatmanlı bir yapıt bu; botanikçilerin, çiçekseverlerin ve her şairin kitaplığında olmalı bu kitap. Titizliği ve yapıtlarını kurgulamada da el üstünde tutulan Ramis Dara'nın yıllardır kent kültürüne kattığı zenginlik ve dergiciliğe kazandırdığı ivme yapıtlarındaki edadan anlaşılıyor. *İnsan Toprağı Ağaç Yaprığı İle* her haliyle bütüncül bir yapıt. Sunuş, Öndeyiş, abecesel dizilişle toplam 1360 Bursa florasında bulunan bitki-çiçek ve enfes Sondeyiş. Dahası var, tüm zenginlikleriyle kitaba ait dizin ve kaynakça, bravo! Sondeyiş altıncı manideki istekle her çiçek, her bitki ve hatta her kuş için bir kitap yazılsa keşke: "*Her bitkiye özel bab/Gerekirse bir kitap/Yazmak gerek aslında/Çiçek çiçek ve sap sap*" Her çiçeğe, her bitkiye, her kuşa bir kareli defter lütfen! Boş ve her sayfası bembeyaz defterleri Fazıl Hüsni ile İlhan Berk ne çok severdi gençliğimde. Ornitoloji defterinde bir kuş illa ki kızılgerdan, en güzel Bursa florasında açan yedikızkardeş gülü için birer kitap yazılsa, şimdi inanıyorum ki bu iki kitabı en güzel Ramis Dara yazar, keşke her çiçeğe, her bitkiye, her kuşa kitap yazacak kadar ömrü olsa, benden de alsa. Hep var olsa! Hele şu *İkilikler****, kıskanmamak elde değil. 7 heceli ve cınaslı uyaklarla mani dizesi kuran her şair, her ermiş uzağın içsel yakını kardeştir. Süreyya Berfe ağabeyimden mi duymuştum ilkin şiir uçları lafını, ikilikler bir yerde yetkin ve usta işi şiir uçları elbette. Halk edebiyatı ile divan edebiyatını geleneksel olana evrensele taşımada ustalıklı harmanlayan ve ortaya enfes şiir okları fırlatan Ramis Dara'nın her ikiliği duraklarında ikiye bölündüğünde değerinden hiçbir şey kaybetmeden birer maniye dönüşüyor. Ah, bu kitabı hayatta olsa bir tek Fazıl Hüsni Dağlarca'ya göstermek ve sıkılmadan-sıkılmadan sayfa sayfa okumak isterdim. Ki, şiire halk ve divan şiiri örnekleriyle başlanmalı diyen yüce ve yukarı Dağlarca ne kadar da haklı! Ve bir başyapıt olma özelliği taşıyan *Mevsimler Destanı*****, Türkçenin dehlizlerine harf harf, dize dize ölçüm ve derinlik taşlarıyla fırlatılmış giriş-bitiriş uçları da mevcut ve yerinde toplam 428 mani. Var'ol, manilerdeki varoluşçulukla hep yaşa sevgili Ramis Dara!

*) Duyduğum en güzel köy adı. Revizyon vermesem bu ad kitap kapaklarından birinde harf yanlışıyla çıkacaktı.

**) *İnsan Toprağı Ağaç Yaprığı İle*, Ramis Dara, Klaros Yayınları, Haziran 2026, 385 s.

***) *İkilikler*, Ramis Dara, Klaros Yayınları, Haziran 2024, 60 s.

****) *Mevsimler Destanı*, Ramis Dara, Klaros Yayınları, Ekim 2024, 80 s.

Emin ORHAN

Yapraklar dökülüp pamuk pamuk bulutlar griye dönüyor.
Köşedeki dut yaprakları henüz sararmamış...

İçimde bir burukluk!

Gitsem, nerelere?

Beni kucaklayıp saracak bir sıcaklık bile yok. Yıllarım bu kentin sokaklarında törpüledi. Sevdik, sevindik, hüznülenip ağladık.

Gülerken kahaçalara boğulduğum da oldu, ama yine bir hüznün içinde sürüklenip gidiyorum pencereden dışarıya bakarken. Sonsuzluğun içinde eriyip kaybolan ben miyim, belirsiz.

Masamdan bir kitap alıp başlıyorum okumaya:

*“ÇOCUKLAR KORKUNÇ GÜZEL
SORULAR SORUYORLAR*

*İlkyazda
nasıl pıtırarsa
tek tek çiçeğe durursa ağaçlar
işte öyle, bıyıkların da
çiçekli bir dal gibi ayazdan*

*çiçekli bir dal gibi
duruyor yüzünün kuytusunda
...*

*Her neyse,
kahve soğudu
soba geçmek üzere,
her ikimizi de
bir dost gibi sarıp sarmalamış uyku,
yatalım
ve güneşle birlikte doğalım
çocuklarla yenilenen dünyamızın üstüne.*

Ruşen Hakkı- Canevim'den

Bizler neden soramıyoruz çocukların sorduğu soruları?
Bir sınır mı koyuyor zihnimiz bize?

Büyüdükçe, geliştikçe değiştirmiş insan, ama ben
küçülüyor, ufalanıp parçalanıyorum bu hüznün mevsiminde.

Okumak, yazmak; konuşmak ve söyleşmek hepsi boş
şimdi. İçimde alabildiğine bir durgunluk.

Açılıp diye bakıyorum gökyüzüne!

O sonsuz maviliğin derinlerinde griden karaya dönen bir
uğultunun girdabında savrulup gidiyorum.

Göğe uzanan parmak ucumda bir uç uç böceği; kırmızı
kanatlarının üstündeki küçük siyah noktalarla havalanıp
gidiyor.

Gidip dolanmak en iyisi, diye düşünsem de çıkamıyorum
evden.

Komşumun verdiği ahşap şezlonga oturup kapıyorum
gözlerimi.

70'lerin ortalarında geldiğim bu kentin otogarından
Samanpazarı'na doğru yürüyorum ağır ağır. Bir apartmanın
üst katında altı arkadaş sığınyoruz iki odaya.

Karlı buzlu yollardan Sıhhiye'ye inerken hep geleceğe
tutunuyorum.

Biraz ötemde Zafer Çarşısı.

VELYA

Bulutlar üşüşür martı leşlerine, fermente sevdalardan.

Gülseñ mesela;

Küçük bir şehir yanar

Yüzümün kıyısında.

Bir acı tomurcuklanır

Ellerinden, ıslak faytonlara doğru.

Gitme, desem

Yakamozlar dökülür göğsümden.

Sensizlik

Öyle uzun bir kış değil ki Velya;

Duvarların ciğerinde büyüyen

İnce bir sızı sadece.

Bir nehir yatağında uyanırsın,

Yüzünde, yüzyıllık bir susku.

Hiç konuşmasak,

Şehir

Hangi adını kaybeder?

Deniz çekilir içimden.

Kıyıda, gecenin emzirdiği

Bir ev kalır.

Kapısında,

Sen.

İsmin çarpar yosun kokusundan,

Balıkçı kayıklarına.

İsmin,

Bir kara su.

İncileri takılır ağlarına, sarı başaklarının.

Tenini senden alırsa,

Bağışlarınız dünyayı.

Belki bir gün

Aynı gökyüzünün altında uyanırsın,

Sardunyalı açar penceremizde yine.

Filizlenir sonbaharımız

Başka bir hayatta;

Yuva deriz adına.

Velya.

*Resim Galerisinin önünden kitapçı ve sahaflar yönüne
yürüyorum.*

*Vitrinlerinde kitapların son basımlarına bakarken
önümden geçiveren Ali Yüce, Ahmet Erhan, Ahmet Telli,
Behçet Aysan, Adnan Satıcı, Hasan Hüseyin Korkmazgil,
Adnan Azar...*

Kara bulutlar yine dağılmıyor açınca gözlerimi!

SERSERİ SABAHLAR

Serseridir sabahlar
Menekşelerin çölü düşer sessizliğe
Bir ölünün uğurlanışından beridir
Kapı önünde bekler ölümlüler
Bilmezden gelirler toprağın varlığını
Bilmezden gelirler suyun renk aldığını
Söylenir biri ağacın incemiş dalına
Ha kırıldı ha kırılacak, düştü düşecek
Puslu bir bulutun iyimser mutsuzluğunu
İlk yağmurun damlalarında parlatır ışık
Duyar öteki ayrılığın yetim kalmış ıssızlığını
Konuşuruz birbirimizle yaşamın arsız varlığını

Serseridir sabahlar
Yükselir bir güvercinin gümüş kanatları
Sokaklar uzun bir koridor olur önümüzde
Elmanın yeşili, kırmızısı, beyazı
Koca bir sofrada buluşmuşuz
Bir uçta hepimizin içindeki en hayırsızı
Söylemek mümkün mü ölümü
Kahkahanın, üzüntünün yeri konmuş masaya
Gidebilmek o kadar kolay değil uzağa
Karşı kaldırımdan el sallı sen yine
Kendiliğin adı konmuş çoğul yalnızlığımıza
Çocukluğumdan masallar anlat kısa kısa
Türküler çığırılın çağımıza inat,
Ceplerimde halen leblebi ve üzüm
Fukara bir mutluluk kalsın bende ki çocuk
Toplayıp gelelim ovaların yelini
Sabahlar ifil ifil tepemizde
Dut ağaçlarının hışırtısı arasından
Serseri bir gün ağarsın, susalım.

TERS KASİDE

Umuda düşeriz
Yeniden umuda
Rüzgâr bu ya
Unutur ilk işini yalpalanır
Sokulmaz kuytuna kolayca
Bizi büyük susuzluğumuzdan tanır

Oysa gece saltanatını
Evvel seherin
Sokulgan renginden alır

Gel gör benim eksik yanım
Sözün kalabalığı
Fazla kalabalığı
Bakışın tenhalığındandır
Rüzgâr bu ya
Unutur ney'liğini aldanır
Bizi büyük susuzluğumuzdan tanır

**GEÇMİŞ BÜTÜN ŞARKILARDAN
GEÇTİ BEN MELONİ'YE BAKTIM**

Küçük mutfağın kestirme ucu
Bana yalanlar söyle
O burada de
O buradan geçti de
Bir şarkı gölgesi gibi gözleri
Hayatın şah damarına yetti de

Ölmeyi bilmeyen atıyla kalbimden geçti
Kimsenin düşü değil
Kimsenin yanında
Kimse kırsığa dokunmasın
Tanrının sakladığı yıldızlar saçlarında

Büyük olanlar hepsi sarsılıyor bir nefesle
Yeşil peri, gözlerimi doyumak için
Ellerinle devam et!
Baştan başa çiğne şefkatinle
Dilimdeki sızıları
Devam et nefesime...

Ahhh kırmızı çiçeklim
Yemyeşil baharı senden aldım
Okşadığın atlar ölmez
Okşadığın atlar parmaklarıyla tamamlanıyor
Toscana bağları dökülüyor teninden
Uçsuz vadilerinde düzelt sesimi

Çocukluğumun son günü gibi özlüyorum seni
Sözünde duran bir yaz günü
İçimdeki dallar kırılın
Sen ki eski yaralarımın tanırısın beni

Temmuz 2026

KIZIL KARAFAKİ

köylü çocuklarının örgütlü yalnızlığıdır
kızıl bir karafakide demlenen gün sonları
akşam ezanları
yer sofraları
ö önce geçmeyen dün yaraları

kuş pençesiyle tırmalanmış ellerle
eskitilmiş günlerin renkli kitaplarını açınca
solgun duvarlarında derin çatlaklarla
yarına yazılmış mektupların gizlendiği
tek katlı okulların eve dönüşlerinde
inişler yokuşlar
evrenin tüm patikaları

gözleri güneşe hepten öfkeli
söner bir gaz lambasının sisli camında
kızıl bir karafakide demlenen gün sonlanınca

BİR YAZ GECESİ

Açar usulca
Gecenin saçlarında
Ay çiçekleri

Buğday kokuyor
Kuşların kanatları
Öperken göğü

Sessiz yollarda
Karanlık ovalarda
Bir kaval sesi

Yıldızlar solgun
Kurbanlar bağıırır
İssız derede

Radyoyu açtım
Ferdî Tayfur söylüyor
Sevda Yelleri

Sönmüş lambalar
Tütün tarlalarında
Büyür karanlık

Ürküyor kuşlar
Tarlada bir korkuluk
Göz kırpar göğe

Aklından geçer
Dağınık düşünceler
Akşam rüzgârı

Gözüm yollarda
Bu yaz yine kimseden
Mektup gelmiyor

12 Haziran 2026

ÇÖL ŞULESİ

pembe bulut mor üzüm taneciği su pıtırıcıdır
göğüs arasında sızlayan

çarpınarak seviştığımız sabahlara
parmak ucu süzülüşlerin kanadını daldırdığımız
doruklarından ısınarak aktığımız bakışların suyunda cana
karıştığımız
koy şafağında

kirpiği ortadan ayıran endamın mücevherlerine gecenin
ışığını verdiğimiz
çırılçıplak kaldığımız anın içini
kızaran uçların titrekliğinden sızarak izlediğimiz
bağ arası marendam

nazından ayva çiçeğinin gözbebeklerine çekildiğimiz
epifitlerinde bir tutam fuşyaya vurduğumuz
dudaklarda tadı kırıltıyla kanasıya çekirdeğini
sayıkladığımız
güz ertesi

ürpertisine tutulduğumuz koynun dilinde açılan süt
tomurcuğu
büyüsüne kapıldığımız çağlayanın boşluklarından
düşmeden daha
yatağında vurduğumuz
ilk köpüğün yüzümüzde sönen cılgınlığıyla iç içe akarak dibi
boyladığımız
aşk serenatıdır

leylak yağmurlarını alıp kucağa çıktığımız o çağlayanın
göbeğinden inen çiyine güneşi müjdelediğimiz
taze öz
pıhtısı uylukta damlaya denizleri bahsettiğimiz
küllü dürtüsünden kelebeğin kadife sağdığımız
o masum utancın edasıyla sona doğru sürüklenerek
yaktığımız
çöl şulesidir

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami – BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

İsteyen herkes Akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.

Ocak 2000’de Bursa’da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.